

ת"ד 12155/12 - מדינת ישראל נגד דינה סדובסקי

בית משפט השלום לתעבורה בbear שבע

ת"ד 16-12-12155 מדינת ישראל נ' סדובסקי
בפני כבוד סגן הנשיאה השופט אלון אופיר

בעניין: מדינת ישראל
ע"י שלוחת תביעות תנוועה נגב עוז'ד שי נצר
המאשימה
נגד
דינה סדובסקי
ע"י ב"כ עוז'ד שيري ספר
הנאשמים

הכרעת דין

בנוגד הנאשםת הוגש כתב אישום בו יוחסה לה התנהגות הכללת גרים תאונת דרכים כתוצאה מאי-ציות לTIMER עוצר אשר היה מוצב כדין בכיוון נסיעתה, וזאת על ידי מי מתן זכות קידמה לרכב מסווג אוטובוס אשר התקדם לצומת אותו חלפה מימין לכיוון נסיעתה.

בהתאם לעובדות כתב האישום, כתוצאה מהתאונת נחבלה הנאשםת חבלות של ממש ושני כל רכב המעורבים ניזוקו.

הנאשםת כפירה באחריותה לגרימת התאונה אף שבכלכלי ההגנה הסכמה באופן מלא לנוכנות התיאור העובדתי של התאונת כפי שהוא מופיע בכתב האישום.

הצדדים בפרשה זו אינם חלקים באשר למסלול נסיעת הנאשםת עבר להתרחשות התאונה, ואין מחלוקת באשר לכיווני נסיעת הרכבים המעורבים או תוצאות התאונה.

בשאלה אחת בלבד חלקים הצדדים ובה נדרש בית המשפט להכריע:

טווענת התביעה כי הטרשללה הנאשםת עת לא צייתה לTIMER "עוצר" אשר היה מוצב בכיוון נסיעתה ולכן אחראית היא להתרחשות התאונה ותוצאותיה.

טווענת ההגנה כי הגנת "טעות במצב הדברים" פועלת לטובה הנאשםת ומצדיקה את זכויותיה לפחות מחמת הספק, שכן מבנה הצומת המזעיר, היעדר שילוט מתאים במקום, וחקירה חסרה (שלא לומר לך) של הבוחן המשטרתי מצדיקה

עמוד 1

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il

קביעה לפיה טעתה הנאשמת טעות כנה וסבירה עת לא הבחינה בקיומו של תמרור "עצורי" במקום ולא הינה כי היא חזקה כביש בין עירוני בשניות שקדםו לתאונה.

אקדמי וקבע עי טענות ההגנה ביחס לאיכות חקירת הבוחן בפרשא זו נדחות על ידי.

בוחן התנוועה תיעד את זירת האירוע בתמונות, בתיאור מילולי ובסקיצה, תוך שנותן לבית המשפט תמונה מצב טובہ ואמיןנה באשר למבנה הצומת ומಹלך הדרכּ בה נעה הנאשמת עד למקום התאונה עם האוטובוס.

לא מצאתי כל ליקוי מהותי בעבודת הבוחנות, בניסוי שדה הראייה שבוצע או בمسקנות הבוחן, קל וחומר כאשר מסקנות אלה לא נסתרו בחווית דעת נגדית המראה נתוני בוחנות אחרים.

אדגש כי ביקור בית המשפט במקום (לגביו ארchip בהמשך הכרעת הדיון) הראה כי בעבודת הבוחנות שבוצעה אמיןנה שכן לא מצאתי כל פער מהותי בין נתוני הבוחנות שהוגשו לבין זירת האירוע כפי שמצאתי אותה.

ביקור בית המשפט בזירת התאונה -

לצורך הבנת מבנה הצומת בפרשא זו, וכדי שניתן יהיה לבחון בצורה הטובה ביותר את טענות ההגנה באשר לאפשרות של "טעות כנה וסבירה במצב הדברים" אשר הובילה למצב העובדתי המתואר בכתב האישום, יצא בית המשפט לביקור בזירת התאונה.

למקום התאונה הגיעו הנאשمت, אביה, ב"כ הנאשנת, התובע ובוחן התנוועה שחקר את התאונה.

במהלך הביקור צפה בית המשפט בנקודות יציאת הנאשנת מאזור עירייה שרשראת, וניתן היה לצעוד ולהבחן בכל מסלול נסיעת הנאשנת מרגע חיצית הכביש החד סטרி הראשון, דרך ה"דרך המקשרת", עובר לתמרור העוצר המוצב מימין הכניסה לצומת השני, ועד לנקודת התאונה ע"ג הכביש החד סטרי השני.

למעשה, ביקר בית המשפט במקומות הכריע את השאלה שבמחלוקת והוביל למסקנה חד משמעית לפיה גם אם טעתה הנאשנת "טעות כנה" בהבנת מבנה הצומת (ולשאלה זו ATIICHIS בהמשך), הרי שטעות זו הינה סובייקטיבית ו מבחינה אובייקטיבית אין מדובר בטעות סבירה במחבן של "נוג סביר מן היישוב" ואסביר עמדתי:

עם יציאת הנאשנת מעיר שרשראת מסומן בכביש לפניה תמרור 815 (שטח הפרדה מציר) **לגביו אישר אביה של הנאשנת כי אותו התמרור היה מוצב במקום גם ביום התאונה.** (ההגנה אינה חולקת על אישור זה של אביה הנאשנת את קיומו של התמרור ביום התאונה).

נכון כי בוחן המשטרה לא ציר תמרור זה בסקיצה ולא תיעד אותו בצלום שכן התרcz הוא בתייעוד זירת התאונה עצמה, אך במהלך הביקור במקום ניתן היה להבחין בתמרור זה בבירור, כאמור אביה של הנאשנת אישר במו פיו כי תמרור זה היה מוצב ביום התאונה.

בנסיבות אלה אסור היה כלל לנאשנת לבצע נסעה רציפה מעיר שרשראת לכיוון הדרך המקשרת אגב חציה של תמרור 815 בנגדו לחוק. צוית לתמרור ראשון זה, היה מחייב את הנאשנת לפנות ימינה בדרך החד סטרית שלפניה מה שהיא

מנוע את התאונה הקשה וגם מונע מצב של טעות במצב הדברים (אם צהה התרחש).

המדינה, משום מה, לא האשימה את הנואמת בבחירה עבירה ראשונה זו, אך מאחר וב"כ הנואמת ביקשה את בית המשפט להתייחס לנטיית הנואמת כולה כאירוע רציף אחד, ומאהר יש לחלק זה נפקות לשאלת סבירות הטעות הנטענת, מצאתי לנכון לעיר כי לו הייתה הנואמת מצויה לתמרור הראשוני בכך נסיעתה, כבר בכך הייתה מננעת התאונה.

טענה נוספת של הגנה היא כי מנוקודת הכניסה של הנואמת ל"דרך המקשרת" לא ניתן היה לראות את תמרור העצור המוצב בהמשכה, ומאהר והנאמת סקרה בעותה כי היא כבר חצתה את הכביש הראשי (שהוא לשיטתה, בעותה, דו מסלולי ודוח כיווני), לא ציפתה לנוכחות תמרור מסווג זה במקום ולא יכוללה להבחן בו בשל הסתרה חלקית שלו.

עוד נטען כי גם אם מוניציפאלית הוצב התמרור כדין, הרי שהצבתו באופן בו הוא מוסתר באופן חלקית, פוגעת בחוקיות התמרור.

אני מחייב לדחות את שתי טענות הגנה בעניין זה:

במהלך ביקורי במקום ניתן לקבוע כי בתחלת הכניסה בדרך המקשרת אכן בזווית מסוימת ומנוקודת מוסתר חלקית תמרור העצור. יחד עם זאת, ככל שמתקדמיים ומתקרבים לצומת ולתמרור, נראה התמרור מימין באופן בולט וברור לא כל חסימה ולא כל הפרעה של עמוד חשמל. תשומת לב של כל נהג סביר לדרך בה הוא נהוג, ושילוב של זירות מתבקשת במיוחד בדרך חדשה אינה מכיר הנהג, היו מובילים כל נהג סביר מן היישוב למצב בו הוא יכול וצריך היה להבחן בתמרור העצור הבולט במקום.

מאחר ולא מצאתי כי במרקח של מספר מטרים מהתמרור יש הפרעה זו או אחרת לראות אותו במלואו, אין כל צורך להזכיר בשאלת חוקיות התמרור כאשר זה מוצב באופן בו הוא מוסתר חלקית.

מהביקורת במקום עולה כי התמרור בפרשה זו (לפחות מחצית המרחק של הדרך המקשרת) אינו מוסתר ונitin להבחן בו במלואו בבירור, כפי שתיעיד גם בוחן התנועה בתמונה (ראה תמונה 6 בת/2 וכן תמונה 7 המדוברות بعد עצמן).

אקיים כי גם טעתה הנואמת טעות כנה בהבנת מבנה הדרכן בה היא נהגת, וגם אם סקרה כי כבר עברה את הכביש מהbeer, הרי שככל נהגת סבירה מהישוב בנעליה, יכולה וצריכה הייתה להבחן בתמרור העצור הבולט בכך נסיעתה עת התקדמבה אליו בדרך המקשרת.

אם לא די בبولטות התמרור במקום, הרי שסבירות טעותה הנטענת של הנואמת צריכה להתמודד עם נושא נוסף:

גם אם היה בית המשפט מקבל את טענת הגנה בנושא נראות התמרור (ואגדיש כי טענה זו נדחתה לחלווטין), כיצד תהייש סבירות אותה טעות עם הגעת הנואמת לצומת שבין הדרך המקשרת לכביש המהיר השני, והתעלמותה המוחלטת מקיומה של דרך חזקה זו?

כל נהג סביר אשר היה מתקרב מהדרך המקשרת לצומת יכול וצריך היה להבחן כי לפני כביש אספלט רחב וו' דרך רחבה וסלולה שנوعדה בהכרח למעבר כל' רכב.

אין מדובר במקום בו דרך צרה או צדדיות אלא בכביש דו מסלולי רחוב וברור החוצה את הדרך הצרה בה נסעה הנאשמת.

גם אם לא היה מוצב כלל תמרור עצור במקום, חובה הייתה מוטלת על הנאשمت מכח החוק לחת זכות קדימה לתנועה המגיעה מימין לכיוון נסיעתה בצומת.

הטענה לפיה לא הבינה כי מדובר כלל בצומת נוסף, פשוט אינה מתقبلת על הדעת, שכן כל נהג סביר בנעילה במקום יכול וצריך היה להבחן שבחזמת גдол ורחב אנו נמצאים.

ביקור בית המשפט במקום רק המחייב את גודל חוסר הסבירות שבהתנהגות הנאשמת במקום.

חובה הייתה מוטלת על הנאשמת להבחן כי היא חוצה כביש מהיר ורחב.

חובה הייתה מוטלת על הנאשמת מכח החוק לעצור ולבדוק היטב כי אין תנועה נוספת נספפת בדרך החוצה לה מגיעה זכות קדימה ככל שהיא מגיעה מימין.

חובה הייתה על הנאשמת להבחן מבעוד מועד באוטובוס המתקרב למקום מימין, קל וחומר כאשר שדה הראייה לימיין מכיוון נסיעת הנאשמת הייתה פתוחה לחלווטין.

מעבר רציף של הנאשמת בצומת בנהיגה רשלנית וחסרת זהירות היא אשר הובילה לתאונה הקשה עם האוטובוס שלו הייתה זכות קדימה מלאה בצומת.

ביקור בית המשפט במקום יצר הבנה חד משמעית של מבנה המקום בו התרחשה התאונה (ובכלל זה שדה הראייה הפתוח במקום מכיוון נסיעת הנאשמת) אל מול התנהגות הנאשמת במקום.

אני קובל בעקבות הביקור במקום ובעקבות מסקנות הבוחן המסתורתי כי הדבר בה בחרה הנאשמת לנוהג מעבר בדרך המקשרת, או הבדיקה שלה בתמרור העצור שהוא מוצב כדין, אי ה拄ת לתמרור העצור ואי מתן זכות קדימה לרכב שהגיע מימין לה, הם אשר יצרו את התנאים להתרחשות התאונה וגרמו להתרחשותה.

גם אם פעלת הנאשמת מתוך טעות בהבנת מבנה הדרך או הצומת (וכפי שיוסבר להלן, אין כל בטחון שזה המצב), אין המדבר בטעות סבירה אותה יכול היה לטעות כל נהג סביר בנעילה.

כל נהג סביר היה נוקט בזיהירות המתבקשת במקום (קל וחומר כאשר אינם מכיר את המקום כפי שלא הכירה הנאשמת) לא היה נושא ישר בנגדו לתמרור 815 ביציאה מן העיר, לא היה ממשיר בנסיעתו רציפה למרות שבמקום תמרור עצור בולט לעין ולא היה מתעלם מקיומה של דרך מהירה נוספת לפני פניו אף אם מתן זכות קדימה לרכב המגיע מימינו.

בנסיבות אלה, כבר בשלב זה אקבע כי הנאשמת התרשלה בדרך נהיגתה בפרשה זו כמתואר בכתב האישום, אגב דוחית טענת "טעות במצב הדברים" מצדיה.

מתוך זהירות וכדי שלא ייווצר מצב בו לא הוכרע גם חלקה הראשון של ההגנה הנטענת, אתייחס גם לטענת כנות

שאלת כנות הטעות הנטענת של הנאשם -

על פניו עשתה הנאשם בעדותה רושם אמין מأد על בית המשפט.

לא מצאתי בעדותה (ולמען האמת גם לא בעדות אביה) כל סימן לאי אמרית אמת, וניכר היה כי גם הנאשם וגם אביה נסערים היו מהפרשה לכל אורך ניהול התקק.

ברור בעיני כי لو ידעה הנאשם כי דרך מהירה נוספת לפניה לנסה בדרך המקשרת, הייתה נזהרת בכניסתה אליה, שכן לא הייתה מעוניינת לסקין חייה בתאונת עם רכב רכב.

מסקנה זו נconaה כמעט לכל תאונה דרכיהם, שכן כל נג שאים מצית לתמרור וגורם לתאונת מבצע זאת בrelsנות שהיא מצב של היעדר מודעות שעשו שאדם אחר בנסיבותיו אמר היה להוות זו לו היה זעיר יותר.

אין אני בטוח שニיתן לקבל את עדמת ההגנה למצב של טעות מצד הנאשם, שכן כל מצב של אי הבחנה בפרט זה או אחר יכול להיות מוצג כ"טעות".

טעות במצב דברים היא הגדרה שתיתכן במצב בו אדם מתאר אירוע מלא מזכרונו, וניתן להבין מדבריו כי פועל מתוך טעות כנה במצב הדברים.

בע"פ 115/00 אריך טיב נגד מדינת ישראל, קבע בית המשפט העליון:

"**נקודת המוצא היא סעיף 34 לחוק העונשין, הקובע כי "חזקת על מעשה שנעשה בתחום שאין בהם סיג לאחריות פלילית". נמצא, כי על הנאשם נטל הבאת הראיות - להבדיל מנטל שכנוו - לקיום סיג לאחריות פלילית, כולל טעות.**"

ויצא כי בפרשא זו הנטל הראייתי להוכיח את הגנת הטעות הנטענת מוטל על כתפי ההגנה.

אין מדובר בנטל שכנוו אלא בנטל ראייתי ממשי על בסיסו ישתכנע בית המשפט כי בטעות כנה עסוקין.

בית המשפט ניצב בפני קושי ממשי לאשר התנהוגות המהווה "טעות כנה במצב הדברים" כאשר רוב האירוע הרלוונטי אותו אדם (הטעון לטעות) כלל אינו זוכר.

בפרשא זו, הנאשם זוכרת (כמפורט בסעיף 21 של סיכון ההגנה) כי נסעה לעיר שרשורת ליריד דרום אדום וכשביקשהlezat מהעיר כאשר אביה נסע לפניה ברכב אחר, עצרה ועמדה ביציאה מן העיר והמתינה כי הcabish יתפנה. היא ראתה תנועה עוברת וכאשר התפנה הcabish חצתה את הcabish ואז ראתה התמורות הכהולים האומרים לנסוע מצד ימין של החץ. מעבר לכך אינה זוכרת הנאשם דבר מהתאונת.

מאחר והנטל להראות את התקיימות הגנת "טעות במצב הדברים" לפי סעיף 34 י"ח בחוק העונשין מוטל על הנאשם ספק רב אם עמדה ההגנה בנטל זה, שכן קיימ קושי לאשר את כנות הטעות כאשר רוב עדות הנאשם היא אינה

זכרת כלל את אירוע התאונה וחלקים מרכזיים לפניה.

כאמור, אני מקבל כעובה את יושרה של הנואמת ואין אני סבור כי שיקרה בשום שלב של המשפט. יחד עם זאת, קביעת כנotta של טעות צריכה להתבסס על גרסה מלאה אותה מוסר אדם באשר להלן מחשבתו באירוע נתון. כאשר גרסה זו אינה ניתנת בשל אבדן זיכרון, נוצר קושי לקבוע האם התנהוגות נתונה נובעת אכן מטעות כנה. מאחר והנטל להוכחת הגנת הטעות מוטל על ההגנה, הרי שלא ניתן להניח את מצב הטעות לטובות ההגנה ברגע שבו לא הוכחה אותה לפחות עדות מלאה ויציבה על הלך המחשבה עובר לניגת הנואמת במקום.

בנסיבות אלה, לא אקבע כי ההגנה הוכיחה את כנות הטעות הנטענת או אף את מצב הטעות מצד הנואמת ברף הנטול הדרוש לצורכי ההגנה הקבועה בחוק וזאת בנוסף לקביעתי לעיל לפיה גם אם מדובר היה בטעות כנה, הרי שאין מדובר בטעות סבירה (במבחן הנהג הסביר מן היישוב).

סיכום הכרעת הדין ומסקנותי הסופית -

כפי שהבהירה ההגנה בסיכוןיה, אין היא חולקת על תיאור התאונה מבחינה עובדתית כפי שתואר על ידי המדינה בכתב האישום.

ההגנה טענה למצב של טעות כנה וסבירה במצב הדברים מצד הנואמת עת בתום לב לא הבינה כי היא מתקרבת לחציית דרך מהירה נוספת במקום, לא הבחינה בקיומו של תמרור אשר היה מוסתר חלקית, ונכנסה למצב של תאונה בשל מבנה המקום שהוא חריג, מסוכן ומשולט בחסר.

כפי שהסביר על ידי לעיל, חקירת בוחן התנוועה את זירות האירוע וביקור בית המשפט במקום הראו כי גם אם פעולה הנואמת בתום לב, הרי שלא זכרה בפירוט את הלך מחשבתה בדקות שלפני התאונה, מה שייצר קושי לקבל את טענת כנות הטעות הנטענת (או להליפין שהמדובר בטעות כלל), ובמיוחד, הוכח כי התנהוגות הנואמת לוכה בחוסר זהירות ורשנות שאינה סבירה לחלוtin בבחינה אובייקטיבית.

אני קובע כי נגat סבירה אחרת בנעלוי הנואמת יכולה וצריכה הייתה להיכנס בדרך המקשרת אגב נסיעה על כביש 25 ממערב למזרחה ולא בנסעה רציפה אגב אי צוות לתמרור 815 מトン יער שורשת.

אני קובע כי נגat סבירה בנעלוי הנואמת יכולה וצריכה הייתה להבחן בتمرור העצור המוצב בכיוון נסיעתה, הי"ת אמורה לעזרה בتمرור זה ולתת זכות קדימה לאוטובוס שהגיע מימין לכיוון נסיעתה וניתן היה להבחן בו בנקל לו הביתה לכיוון זה.

אני קובע כי הנואמת ביצעה את העבירות המוחסנות לה בכתב האישום וmarsיע את הנואמת ביצוע כל העבירות שייחסו לה ובכלל זה גריםות תוכאות התאונה מבחינת חבלות גוף ורכוש.

ניתנה היום, ח' תשרי תשע"ט, 17 ספטמבר 2018, במעמד הצדדים